

Мирис дуња у песми – Миле Лусица

ОПЕТ МИРИШУ ДУЊЕ

Оно што ме убило
То још љубим

И од свих
Највише немам

Није ме страх
Притискати тугу

Људи са ранама
Никад не науче рећи збогом

Људи са ранама
Умиру двапут дневно

(Срећом јесен је, опет миришу дуње)

СЛОБОДА

У њеном оку корачају брда
Горе боје
Смеју се ветрови

Када је тужна небо плаче
Птице ућуте

Трава не расте
У њеном оку чамац плови
Певају рибе
Сања новембар

Када је срећна
Зову је слобода

Никад ти нећу рећи зашто

СВЕ ТВОЈЕ НЕЖНОСТИ СУ ОКРУГЛЕ

У мени се сејеш
Као палета жуте новембром

Свуда те има
И све твоје нежности су округле
И свака лаје заљубљено
И свака је дете
Несташно
Нестрпљиво

У мени се сејеш
Као речи по папиру

Свуда те има
Где год да одем
Осетим те на живим ранама
Само још не знам
Да ли си отров
Или лек

У мени се сејеш
Округло

Заувек
Заувек

ЗБОГ ТЕБЕ

Због тебе миришу дуње
Пале се звезде
Море се пени

Због тебе цветају руже
Кише воле новембар
Небо је плаво

Због тебе пишу песме
Звоне манастирска звона
Деца се смеју

Због тебе краду јабукe
Дају имена бубама
Верују у љубав

Због тебе постоје боје
Померају се планине
Злато се сјаји

Због тебе миришу дуње
Под мојом кожом
У мојој глави
У мојој глави